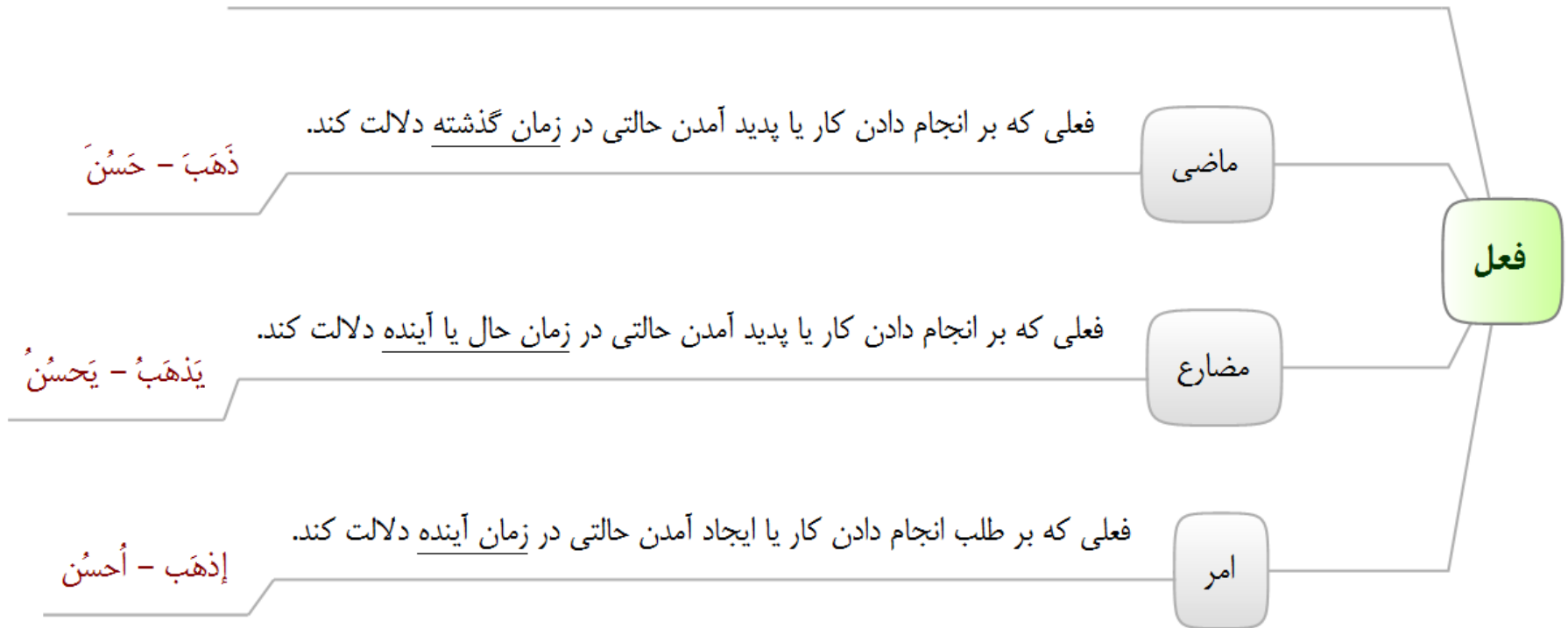

کلمه ای که بر معنایی مستقل (کاری یا حالتی) و بر واقع شدن آن در زمان گذشته یا حال یا آینده دلالت کند.

مصدر

اصل کلام است.

از حروف الفبا گرفته می شود.

اسمی ست که بر انجام کار یا پدیدار شدن حالتی دلالت کند، بی آن که بر زمان معنای خود، دلالتی داشته باشد.

دَهَاب (رفتن)

فقط فعل مضارع معلوم، به طور مستقیم، از مصدر گرفته می شود.

افعال معدودی هستند که مصدر مستعمل ندارند.

عَسَى (امید است)

اسماء مشتقه: اسم هایی که از فعل مشتق می شوند.

اسم فاعل

اسم مفعول

صفت مشبّهه

اسم مبالغه

اسم تفضیل

اسم مکان

اسم زمان

اسم آلت

